

ELS NOSTRES MORTS

EMILI VIGO

* 1917 - † 1954

Emili Vigo i Bènia nasqué a la Bisbal d'Empordà, el dia 6 d'octubre de 1917, en el si d'una família menestral. Des de molt jove alternà la seva feina de comptable en un despatx amb les seves afeccions literàries i historiogràfiques. La guerra civil, però, canvià el rumb de la seva vida. En efecte: l'any 1939 hagué d'abandonar la nostra terra i instal·lar-se a França, on resolgué aquelles seves afeccions juvenils en una professió científica. A Montpellier cursà els estudis de batxillerat i, més tard, sota el mestratge del Prof. Augustin Fliche, la Llicenciatura en Història. Acabats els estudis, es traslladà a París a fi de recollir materials a l'Arxiu Nacional i al de la Guerra, amb destinació a una projectada tesi doctoral sobre les relacions entre Catalunya i la Convenció. Tanmateix, els primers símptomes d'una tuberculosi l'obligaren a deixar la capital francesa. Fixà la seva residència a Perpinyà, en els arxius de la qual ciutat prosseguí els estudis empresos. L'any 1950 travessà de nou l'Albera, i s'acollí al sanatori de Puig d'Olena. L'any següent ingressà a la nostra S.C.E.H., on, el 24 de maig de 1952,¹ llegí una comunicació relativa als estudis que tenia embastats i que produí una forta impressió. La tuberculosi, però, havia anat fent el seu curs inexorable i, el 27 de febrer de 1954, morí.

La bibliografia del nostre company de Societat és molt escassa, com correspon a una vida marcada per difícils circumstàncies personals i col·lectives. De fet, es redueix a uns pocs treballs apareguts a la «Revista de Catalunya» de París: *Un exemple de síntesi històrica* — ressenya de la *Histoire de l'Espagne* de Pierre Vilar — i *Robespierre i Catalunya*, interessant article on debat la tesi de M. dels S. Oliver segons la qual Robespierre havia estat a Catalunya el mes de novembre de 1791. La seva obra màxima havia d'ésser la tesi doctoral per a la qual, com hem dit, ja tenia aplegats molts materials i de la qual només arribà a redactar un capítol: *La política catalana del Gran Comitè de Salut Pública*. Poc abans de morir, el 13 de febrer de 1954, l'I.E.C. prengué l'acord de publicar-lo dins les «Memòries de la Secció Històrico-Arqueològica»,

1. Veg. BSCEH, II (1953), 65.

i actualment es troba en premsa. Es tracta d'una breu monografia, molt coherent i d'un notable interès per al coneixement de la Guerra gran, com a fet precursor de l'acció napoleònica tretze anys després. Tots els problemes i totes les qüestions que aleshores foren debatuts tenen un precedent obligat en les acurades investigacions d'Emili Vigo. Descansi en pau el jove historiador desaparegut!

JOAN MERCADER

MN. LLUÍS G. CONSTANS

* 1901 - † 1955

Mn. Lluís G. Constans i Serrat nasqué a Banyoles, el dia 1 de novembre de 1901. Féu estudis religiosos a la Casa Missió de Banyoles, al Seminari de Santa Maria del Collell i al Seminari Major de Girona, i fou ordenat sacerdot el 18 de setembre de 1926. La seva vida ofereix una doble dedicació: la pròpia del ministeri sacerdotal, que exercí des del seu lloc a la Casa Missió, i la literària. Ordenà la rica biblioteca de la Casa Missió, procedent del vell cenobi benedictí de Sant Esteve, i treballà en la instal·lació de l'Arxiu Històric de Banyoles, basat en el fons de l'arxiu municipal. Fou un dels membres fundadors del Centre d'Estudis Comarcals de Banyoles (1943), i membre de la nostra Societat gairebé des dels primers moments. Obtingué diversos premis i accèssits, entre els quals cal desta-

car, com a més lligats amb els nostres estudis, els accèssits al IV Premi Enric de Larratea (1948) i al I Premi Pròsper de Bofarull (1949), atorgats per l'I.E.C., i al V Premi Rubió i Lluch (1951), atorgat per la nostra Societat. Morí sobtadament el 16 de juliol de 1955.

Des de molt jove s'havia lliurat al conreu de les lletres i mostrà una especial predilecció per la història, la narració i el folklore. El denominador comú d'aquestes predileccions fou, com ho fou també de totes les seves activitats d'home i de sacerdot, la comarca nadiua: Banyoles o, més en general, el Gironès. Com a historiador excel·lí per la riquesa documental dels seus treballs, i publicà nombrosos articles en revistes catalanes: «Cuadernos del Centro de Estudios Comarcales de Bañolas», «Anales del Instituto de Estudios Gerundenses», «Analecta Montserratensia», etc., així com llibres prou interessants: *Dos obras maestras del arte gótico en Bañolas* (1947), *Bañolas* (1951), *Girona, bisbat marià (Història, art, pietat, folklore)* (1954), *Història de Santa Maria del Collell* (1954), etc. Deixà inèdites, entre d'altres, dues obres importants: *Francesc de Montpalau, abat de Banyoles, ambaixador del General de Catalunya* i *El «Graduarium» del monestir de Banyoles*, la darrera de les quals fou coronada per